

Ερώτηση με αίτημα γραπτής απάντησης E-008714/2011
προς την Επιτροπή
Άρθρο 117 του Κανονισμού
Nikolaos Chountis (GUE/NGL)

Θέμα: Φορολόγηση ακινήτων μέσω παροχής ηλεκτρικού ρεύματος

Το ελληνικό Υπουργείο Οικονομικών αποφάσισε να φορολογήσει κάθε ηλεκτροδοτημένο ακίνητο μέσω των λογαριασμών ηλεκτρικού ρεύματος και να επιβάλλει στους παρόχους ηλεκτρικού ρεύματος να διακόψουν τη σύνδεση αν δεν καταβληθεί ο φόρος, επισείοντας μάλιστα πρόστιμα και στους παρόχους αν δεν το πράξουν.

Με δεδομένο ότι σύμφωνα με τα στοιχεία της ΔΕΗ, ήδη τον τελευταίο χρόνο, λόγω της οικονομικής κρίσης αυξήθηκαν κατά 35% οι απλήρωτοι λογαριασμοί ηλεκτρικού ρεύματος, ενώ 150.000 ηλεκτροδοτήσεις είναι στο κόκκινο για διακοπή της ηλεκτροδότησης, ερωτάται η Επιτροπή:

1. Μπορεί η κυβέρνηση ενός κράτους μέλους να επιβάλλει στους παρόχους υπηρεσιών ηλεκτρικής ενέργειας να εισπράττουν κρατικούς φόρους, πολύ περισσότερο που κάτι τέτοιο δεν προβλέπεται από τη σύμβαση αδειοδότησης των παρόχων;
2. Έχει δικαίωμα το κράτος να επιβάλλει στους παρόχους να διακόψουν την παροχή σε εκείνους τους καταναλωτές που δεν καταβάλλουν το διεκδικούμενο φόρο; Είναι αυτό συμβατό με την οδηγία 2009/72/EK, και πιο συγκεκριμένα με το άρθρο 3, παράγραφος 7, που ορίζει πως «κάθε κράτος ορίζει την έννοια των ευάλωτων καταναλωτών, όπου μπορεί να γίνεται μνεία στην ενεργειακή φτώχεια καθώς και μεταξύ άλλων στην απαγόρευση διακοπής σύνδεσης τέτοιων καταναλωτών σε κρίσιμες περιόδους»;
3. Μπορεί ένα κράτος να επιβάλλει σε παρόχους υπηρεσιών ηλεκτρικής ενέργειας και καταναλωτές, ουσιαστικά να αλλάξουν τους όρους της μεταξύ τους σύμβασης και να παρέμβει σε αυτήν θέτοντας ως όρο για τη συνέχιση της παροχής ηλεκτρικού ρεύματος την καταβολή φόρου υπέρ του κράτους για το ακίνητο που ηλεκτροδοτείται; Έχουν δικαίωμα οι ενώσεις καταναλωτών να προσφύγουν κατά μιας τέτοιας παρέμβασης βάσει της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, αφού καταχρηστική ρήτρα είναι «ρήτρα σύμβασης που δεν απετέλεσε αντικείμενο ατομικής διαπραγματεύσεως»;

EL
E-008714/2011
Απάντηση του κ. Oettinger
εξ ονόματος της Επιτροπής
(24.11.2011)

1. Ο ορισμός των αρχών που είναι αρμόδιες για την είσπραξη των φόρων εναπόκειται στα κράτη μέλη και δεν καλύπτεται από τη νομοθεσία της ΕΕ. Καταρχήν, τα κράτη μέλη μπορούν να επιλέξουν να χρησιμοποιήσουν για την είσπραξη των φόρων και τις εταιρίες παροχής ηλεκτρικής ενέργειας. Είναι γεγονός ότι η τακτική αυτή χρησιμοποιείται ως ένα βαθμό σε ορισμένες ευρωπαϊκές χώρες.

2. Το Αξιότιμο Μέλος του Κοινοβουλίου ερωτά επίσης κατά πόσον το επίμαχο ελληνικό μέτρο είναι σύμφωνο με το ενωσιακό δίκαιο και με ποιο τρόπο θα πρέπει να εφαρμοσθούν οι συγκεκριμένες οδηγίες της ΕΕ στην περίπτωση αυτή. Οι πληροφορίες που περιέχονται στη γραπτή ερώτηση δεν είναι αρκετά λεπτομερείς για να αξιολογηθεί το συμβατό του εθνικού μέτρου με συγκεκριμένες διατάξεις της οδηγίας 2009/72/ΕΚ¹ (η οδηγία) ή για να κριθεί κατά πόσον εφαρμόζεται η οδηγία 93/13/ΕΚ². Καταρχήν, συμβατικές ρήτρες που απηγούν νομοθετικές ή κανονιστικές διατάξεις αναγκαστικού δικαίου δεν υπόκεινται στις διατάξεις της οδηγίας 93/13/ΕΚ (άρθρο 1 παράγραφος 2). Ωστόσο, τα κράτη μέλη μπορούν να επιβάλλουν ειδικούς όρους για την παροχή ηλεκτρικής ενέργειας στη δική τους επικράτεια, εφόσον εξασφαλίζουν τη συμμόρφωση με το σύνολο της σχετικής ενωσιακής νομοθεσίας, συμπεριλαμβανομένης της οδηγίας 2009/72/ΕΚ και των διατάξεων αυτής που αφορούν την προστασία των καταναλωτών (άρθρο 3 και παράρτημα I), τα δικαιώματα των ευάλωτων καταναλωτών (άρθρο 3 παράγραφοι 7 και 8) και την καθολική υπηρεσία (άρθρο 3 παράγραφος 3). Οι διατάξεις σχετικά με την καθολική υπηρεσία γεννούν σαφή υποχρέωση των κρατών μελών και παρέχουν στους οικιακούς καταναλωτές το δικαίωμα να προμηθεύονται ηλεκτρική ενέργεια. Η οδηγία δεν περιέχει διατάξεις που να εξαρτούν το δικαίωμα αυτό από την κατάσταση του νοικοκυριού ή των μεμονωμένων μελών του όσον αφορά τις φορολογικές τους υποχρεώσεις. Ως προς την προστασία των ευάλωτων καταναλωτών, η οδηγία υποχρεώνει τα κράτη μέλη να διασφαλίζουν την τήρηση των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων που συνδέονται με τους ευάλωτους καταναλωτές. Ωστόσο, η οδηγία παρέχει την ευχέρεια στα κράτη μέλη (αν και τα υποχρεώνει να το πράξουν) να ορίζουν αυτά την έννοια των ευάλωτων καταναλωτών.

¹ Οδηγία 2009/72/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2009, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας και για την κατάργηση της οδηγίας 2003/54/ΕΚ · ΕΕ L 211 της 14.8.2009.

² Οδηγία 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 5ης Απριλίου 1993 σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, ΕΕ L 95 της 21.4.1993.